

ויקויים היעוד, והקיצו ורננו שוכני עפר" – אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הזקן, המגיד והבעש"ט, ואדמו"ר מהר"ש, ואדמו"ר מהורש"ב נ"ע, ונשיא דורנו, וכולם יחד – נשמות בגופים – נשתתף בהתוועדות חסידית שתערך עוד בחדש אדר זה.

וכאמור לעיל – באופן ד, וארו עם ענני שמיא", „כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם" – בשעתא חדא וברגעא חדא, וכפס"ד הרמב"ם „מיד הן נגאלין".

מו. היות שנמצא כאן רבה של „כפר חב"ד" [„כפר" שנוסד ע"י כ"ק מר"ח אדמו"ר נשיא דורנו], שהוא גם מ, „ועד הרבנים" האחראים על כתיבת ספרי התורה הכלליים בארץ הקודש – אתן לו את הבקבוק משקה עבור ההתוועדות שתערך בהקדם הכי אפשרי בביהכנ"ס וביהמ"ד דהצ"צ בירושלים העתיקה, בהמשך להתוועדות זו.

ויה"ר שהתוועדות הנ"ל תהי' באופן ד, אורה ושמחה וששון ויקר", היינו, נוסף על הפירושים שבוה, עד לרזי רזין כר, יהי' זה גם כפשוטו.

ומשמחה זו נזכה לתכלית השלימות בענין השמחה – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק משקה להרב מרדכי אשכנזי שליט"א, ואמר לו שיערכו את ההתוועדות באופן של „שטרעם", ובקול רעש גדול.

אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א פרוסת עוגה לסופר (שכתב הס"ת בביהכנ"ס דהצ"צ) הרב ש.א. שי' העניג, באמרו (תוך כדי חיוך) שכתבת הס"ת צריכה להיות ע"י דיו וקלף גשמיים].

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ניגון דשמח"ת (ניגון הקפות לאביו רלו"צ ז"ל).

אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן „ניעט ניעט ניקאווא".

* * *

מז. לאחר כל ה„טומל" דלעיל – צריכים גם לבאר פסוק בפרשת השבוע עם פרש"י, וכן ענין בהערות אדמו"ר על הזהר דפרשתנו.

בהתחלת פרשתנו, עה"פ „בבואם אל אוהל מועד" (ל, כ), מפרש רש"י: „להקטיר שחרית ובין הערביים קטורת, או להזות מדם פר כהן המשיח ושעירי ע"ז".

וצריך להבין:

א) מדוע מביא רש"י ג' דוגמאות בנוגע לביאת הכהנים ל„אוהל מועד", הרי ישנם עוד כמה עבודות שהיו נעשות ב„אוהל מועד", וכדי לעבוד עבודות אלו הי' צריך להיות „בבואם אל אוהל מועד" – וממהינפשך: או שמביאים רק

עבודה א', בתור דוגמא בלבד, ואם מביאים יותר מדוגמא אחת (ג' דוגמאות), מדוע אין מביאים את כל האופנים דביאת הכהנים ל, אוהל מועד"?

(ב) בין הדוגמאות שמביא רש"י, ישנם ב' ענינים שהבן חמש למקרא לא למד עדיין אודותם - ,,להזות מדם פר כהן המשיח ושעירי ע"ז" - שדינים אלו מבוארים בספר ויקרא, וא"כ, מדוע מביא רש"י דוגמאות מענינים שהבן חמש למקרא לא למד עדיין אודותם, לכאורה, ה' רש"י יכול להביא דוגמא מעבודות הנעשות ב,,אוהל מועד" שאודותם למד כבר הבן חמש למקרא, ולדוגמא: הדלקת נרות המנורה, ועריכת לחם הפנים ע"ג השולחן?

ובפרט שכל ג' הדוגמאות שמביא רש"י (הן הקטרת הקטורת, והן הזיית הדם דפר כהן המשיח, ושעירי ע"ז) הם עבודות הקשורות עם המזבח - ולכאורה, ה' מתאים יותר להביא דוגמאות מעבודות שונות: הן בקשר למזבח, הן בקשר למנורה, והן בקשר לשולחן!

(ג) הקושיא העיקרית - לשם מה זקוקים לפירוש רש"י בפסוק זה: אפילו אם רש"י לא ה' מבאר מאומה בפסוק זה, ה' הפסוק מובן בפשוטו של מקרא - כי פסוק זה לא בא לבאר מתי היו הכהנים נכנסים ל,,אוהל מועד", אלא לבאר את אופן הכניסה ל,,אוהל מועד" (,,בבואם אל אוהל מועד ירחצו מים ולא ימותו") - וא"כ, אין צורך כלל להזכיר ולבאר מתי ולשם מה נכנסים הכהנים ל,,אוהל מועד" - למאי נפק"מ בפסוק זה, בפסוק זה מבואר רק שהכניסה ל,,אוהל מועד" (בזמנים שהם צריכים להכנס) צריכה להיות לאחרי ההקדמה דקידוש ידיהם ורגליהם!

ישנם מפרשים (שפ"ח) המבארים שלולי פירוש רש"י ה' מקום לומר שישנו חיוב קידוש ידים ורגלים גם כאשר מדובר אודות ,,ביאה ריקנית" (בלשון הגמרא - זבחים יט, ב), היינו, גם ,,בבואם אל אוהל מועד" סתם, שלא לשם עבודה, מאחר שלא נאמר ,,בבואם אל אוהל מועד לשרת". ולכן מדגיש רש"י שהחיוב דקידוש ידים ורגלים הוא רק כאשר הביאה לאהל מועד קשורה עם עבודה מסוימת (,,להקטיר כו"), ולא ב,,ביאה ריקנית".

אבל עפ"ז - אינו מובן לאידך גיסא: מניין לו לרש"י לפרש כן בפשוטו של מקרא (שב,,ביאה ריקנית" אין חיוב לקדש ידים ורגלים) - הרי בפסוק נאמר ,,בבואם אל אוהל מועד" סתם!?

ואדרבה: בהמשך הפסוק נאמר ,,או בגשתם אל המזבח לשרת גו", ומפרש רש"י שהכוונה למזבח החיצון. וא"כ, מאחר שבנוגע למזבח החיצון מפורש שהחיוב דקידוש ידים ורגלים הוא רק ,,בגשתם אל המזבח לשרת גו" (עבודה הקשורה עם המזבח), ואילו בנוגע לביאת אוהל מועד נאמר ,,בבואם אל אוהל מועד" סתם - הרי מוכח שהכוונה גם ל,,ביאה ריקנית"!

וכפי שיתבאר לקמן.

מח. בהערות אאמור"ר על הזהר דפרשתנו (לקוטי לוי"צ ריש פרשתנו - ע' קלו) מביא מאמר הזהר אודות ,,אחרית הימים" [ולכן, לא צריכים לחפש

מהו הקשר לימינו אלון - עה"פ, "והי' באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' בראש ההרים גו'". ומסיים בזהר שלאחרי ששמעו חידושים נפלאים בענין זה - ,צרירת להאי מלה בקשרא חדא . . בתלתין או בארבעין קשרין . . דלא יתעדי מינאי לעלמין".

והנה, בנוגע לענין דעשיית קשרים כדי לשלול את ענין השכחה - נתבאר כבר פעם, וכבר נדפס (בלקו"ש השבועי). אבל עדיין לא נתבאר כללות הענין המבואר בזהר אודות ,,אחרית הימים", וכן ההוראה מזה בנוגע לעבודת האדם.

וכפי שיתבאר לקמן.

מט. הביאור בפרש"י - בקיצור עב"פ - מפני קוצר הזמן:

ע"פ פש"מ לא מסתבר לומר שישנו מושג של ,,ביאה ריקנית" ל,,אוהל מועד" - דהנה, הבן חמש למקרא יודע ש,,אוהל מועד" הוא מקום קדוש, ולכן היו הלויים שומרים שלא יכנסו זרים כו'. ומאחר שזהו מקום קדוש, מובן בפשטות שאין נכנסים למקום קדוש סתם (לשם טיול בעלמא), אלא רק כאשר הקב"ה מצוה להכנס לשם - לעבוד עבודה ב,,אוהל מועד". ועד"ז כאשר הקב"ה קורא למשה רבינו - ,,ונועדתי לך שמה".

ומזה מובן שאע"פ שבגמרא מובא הענין ד,,ביאה ריקנית" - הרי בפשוטו של מקרא לא מסתבר כלל שישנו מושג של ,,ביאה ריקנית", כי אין להכנס ל,,אוהל מועד" אלא לצורך עבודה.

[ואין לומר שנכנס ל,,אוהל מועד" כדי להשתחוות - כי יכול להשתחוות גם מחוץ ל,,אוהל מועד". וכפי שיודע הבן חמש למקרא שמשתחוים בעת תפלת העמידה, למרות שלא נמצאים ב,,אוהל מועד"].

ג. וכאן נשאלת השאלה: האם החיוב דקידוש ידים ורגלים הוא לפני כל עבודה הנעשית ב,,אוהל מועד", גם כאשר מדובר אודות עבודה שלא קדמה לה ביאה, היינו, שכאשר נכנס ל,,אוהל מועד" התחיל עם עבודה מסוימת, ובהיותו כבר ב,,אוהל מועד" צריך לעבוד עבודה נוספת - האם גם אז ישנו חיוב דקידוש ידים ורגלים?

וכדי לבאר ענין זה - מפרש רש"י ,,להקטיר שחרית ובין הערביים קטורת, או להזות מדם כהן המשיח ושעירי ע"ז" - היינו, שהחיוב דקידוש ידים ורגלים ,,בבואם אל אוהל מועד" הוא רק בביאה הקשורה עם עבודת הנ"ל.

והביאור בזה:

הבן חמש למקרא מבין שסיבת החיוב דקידוש ידים ורגלים ,,בבואם אל אוהל מועד" (ע"פ פש"מ) היא - מפני הכבוד ד,,אוהל מועד", ע"ד ,,ורחצו רגליכם" מפני האבק שעל הרגלים.

ועפ"ז - מסתבר לומר שכאשר הכהן קידש ידיו ורגליו בכניסתו ל,,אוהל מועד" לשם עבודה מסויימת, אינו צריך לקדש ידיו ורגליו שנית כאשר צריך לעבוד עבודה נוספת, כי כבר נמצא ב,,אוהל מועד"

אבל אעפ"כ ישנם בזה חילוקים - בהתחשב עם סוג העבודה הנוספת:

כאשר הכהן נכנס ל,,אוהל מועד" להקטיר קטורת, ולאח"ז צריך להדליק את נרות המנורה, וביום השבת - גם לערוך את לחם הפנים על השולחן - הנה מאחר שכבר קידש ידיו ורגליו כאשר נכנס ל,,אוהל מועד" להקטיר קטורת, אינו צריך לקדש ידיו ורגליו שנית, כי העבודות הנעשות לאחרי הקטרת הקטורת הם בהמשך להקטרת הקטורת, כי כך הוא סדר העבודה באופן תמידי.

אבל כאשר מדובר אדות העבודה,,להזות מדם פר כהן המשיח, ושעירי ע"ז" - הנה מאחר שעבודות אלו אינן שייכות לסדר העבודה התמידי (כי עבודות אלו הם רק במקרים מסויימים ונדירים), הרי הביאה ל,,אוהל מועד" לעבוד עבודות אלו היא ביאה חדשה, הדורשת קידוש ידים ורגלים (אע"פ שכבר קידש ידיו ורגליו כאשר נכנס לעבוד את העבודה הרגילה בכל יום), משא"כ כאשר מדובר אדות עבודה נוספת שהיא ע"פ סדר העבודה דכל יום - אין זו ביאה חדשה ל,,אוהל מועד", ולכן די בקידוש ידים ורגלים שבהתחלת העבודה.

נא. והנה, בנוגע לקטורת מדגיש רש"י,,להקטיר שחרית ובין הערביים קטורת" - והביאור בזה:

אע"פ שעבודת הקטורת שחרית ובין הערביים היא (לכאורה) אותה עבודה (ובהמשך לסדר העבודה התמידי דכל יום ויום) - אעפ"כ, כאשר הכהן נכנס אל,,אוהל מועד" להקטיר הקטורת דבין הערביים, צריך לקדש ידיו ורגליו.

וטעם הדבר - כי הקטורת דשחרית והקטורת דבין הערביים הם ב' עבודות בפ"ע. וכפי שהבן חמש למקרא למד כבר (בס"פ תצוה) שישנו חיוב מיוחד להקטיר קטורת,,בין הערביים". וע"ד שישנו חיוב מיוחד להקריב קרבן תמיד,,בבוקר", וחייב מיוחד להקריב קרבן תמיד,,בין הערביים".

ולכן, אע"פ שמדובר אדות עבודה תמידית בכל יום ויום - הנה מאחר שזוהי עבודה בפ"ע, ובזמן מיוחד, לכן ישנו חיוב דקידוש ידים ורגלים כאשר נכנסים לעבוד עבודה זו.

נב. והנה, כאשר הבן חמש למקרא ילמד אדות סדר העבודה דיוהכ"פ (בפ' אחרי) - ילמד בפרש"י (טז, ד) שביוהכ"פ ה' הכה"ג,,מחליף מעבדת פנים לעבדת חוץ, ומחוץ לפנים, ומשנה מבגדי זהב לבגדי לבן, ומבגדי לבן לבגדי זהב, ובכל חליפה טעון טבילה ושני קידושי ידים ורגלים מן הכיור".

וא"כ, תתעורר אצלו שאלה: מדוע צריך לקדש ידיו ורגליו ריבוי פעמים

באותו יום - הרי מדובר אודות עבודות הנעשות ע"פ סדר העבודה דיום זה (ולא אודות עבודה בלתי רגילה כהזאת דם פר כהן המשיח ושעירי ע"ז)!

והביאור בזה - בפשטות:

כללות העבודה דיוהכ"פ היא באופן מיוחד ושונה מהעבודה דכל ימות השנה. ולכן, גם קידושי הידים ורגלים בעבודת יום זה הם באופן וגדר מיוחד, ואין זה בדוגמת קידוש ידים ורגלים דכל יום ויום, מצד הגדר ד,,בבואם אל אוהל מועד".

נג. האמור לעיל שלדברי רש"י החיוב דקידוש ידים ורגלים הוא בעת הכניסה להקטיר קטורת, ולא לעבודה דהדלקת הנרות - יומתק ע"פ שיטת רש"י בנוגע לחיוב דהדלקת המנורה. ובהקדים:

בנוגע לסדר העבודות דהקטרת הקטורת והדלקת המנורה, מי קודם למי ישנה פלוגתא בגמרא (יומא יד, ב): ,,תניא לא ייטיב את הנרות ואח"כ יקטיר, אלא יקטיר ואח"כ ייטיב (קטורת קודמת למנורה), אבא שאול אומר מטיב ואח"כ מקטיר" (מנורה קודמת לקטורת).

ובנוגע לשיטת רש"י בפשוטו של מקרא - מוכח מכאן שהעבודה הקשורה עם המנורה היתה נעשית לאחרי עבודת הקטורת, כי רש"י מפרש ש,,בבואם אל אוהל מועד" קאי על הכניסה ,,להקטיר . . קטורת", היינו, שזוהי העבודה הראשונה ב,,אוהל מועד", ולאחרי' באה העבודה דהדלקת מנורה, שהיא בהמשך להקטרת הקטורת, ולכן אינה קשורה עם ביאה חדשה.

והנה, ידועה המחלוקת של רש"י והרמב"ם בנוגע להדלקת המנורה:

לדעת הרמב"ם (הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ב ובכ"מ) ש,,הדלקת הנרות היא הטבתם", החיוב דהדלקת הנרות הוא פעמיים בכל יום, בבוקר ובין הערביים.

ואילו לדעת רש"י (ס"פ תצוה) - החיוב דהדלקת המנורה הוא רק בין הערביים, ובבוקר הי' רק מיטיב את הנרות - ,,ניקוי הבזיכין".

ועפ"ז מובן שלשיטת רש"י הרי העבודה הנעשית בהתחלת היום (ב,,אוהל מועד") היא - הקטרת הקטורת, כי הדלקת המנורה לא היתה כלל בבוקר, כי אם בין הערביים.

נד. הביאור בנוגע להערות אאמ"ר:

בזהר (פרשתנו קפט, ב ואילך) מקשר את הפסוק ,,והי' באחרית הימים גו'" עם הענין ד,,כוס של ברכה" - שכשם שבנוגע ל,,הר בית ה'" נאמר ,,ונהרו אליו כל הגוים", כמו כן בנוגע לכוס של ברכה ,,אע"ג דנשים וקטנים פטורין מן המצוות, בכוס דברכה הכל חייבין".

וממשיך בזהר שם: ,,השתא אית לדייקא, אי האי אחרית הימים איהי כוס דברכה ממש, מהו הר בית ה', הוה לי' למכתב הכי: והי' אחרית הימים נכון